

1. fejezet

ABBY REYNOLDS KÉTSÉG NÉLKÜL ERRE A PILLANATRA VÁRT egész életében. A péntek esti fényárban, Illinois állam legnagyobb főiskolai stadionjában Abby férje hamarosan megnyeri élete második középiskolai amerikaifutball-bajnokságát. Ráadásul mindezt jórészt idősebbik fiuk tehetségének köszönheti, aki a csapat irányító játékosa.

Abby összébb húzta magán kék-szürke Marion Sasok dzsekijét, és azt kívánta, bárcsak vastagabb sálát vett volna fel. Végül is december eleje volt, és bár már egy hete nem esett hó, a levegő csípősen hideg. „Fociidő” – mondogatta John. Hideg és száraz, egyenesen a mennyből való. Abby a fényár fölött felnézett a csillagos égre.

Maga Isten is neked drukkol ma, John.

Tekintete a pálya túlsó szélére esett, ahol az oldalvonalon a férje állt, tökéletesen illeszkedő mikrofonos fejhallgatóval, és előredőlve, kezével a térdén támaszkodva várta a játék kibontakozását. Abbyben ezer más délután emléke rémlett fel, amikor férje szeme nevetéstől csillogott, de itt és most a tekintete keményen koncentrált. Arca maga volt az összpontosítás megtestesülése, a pillanat intenzitása éles kontúrt rajzolt neki, ahogy egy tucatnyi irányba kiáltotta utasításait. Abby még innen, a zsúfolt nézőtér magasan fekvő részéből is érezte az energiát, amely ennek a várva várt meccsnek a záró perceiben Johnból sugárzott.

Kétség nem fér hozzá, John ajándéka az edzőség.

A mostani pedig ennek is a legnagyobb pillanata.

Bárcsak minden más ne vált volna olyan...

– Gyerünk, Sasok! Meg tudjátok csinálni! – Abby lánya, Nicole, fogát összeszorítva tapsolt, és miközben minden porcikájával öccsének szurkolt, szorosabban simult Matt-hez, az udvarlójához.

Abby szemét könnyek csípték, pislognia kellett, hogy visszatartsa őket. *Bárcsak megállíthatnám az időt, itt és most...* Apjához fordult, és megszorította a férfi térdét.

– Érzem, hogy győzni fognak, Apa! – Az idős ember már alig emlékezett arra az apára, aki mellett felnőtt. Most erőtlenül emelte öklét a fagyos éjszakába.

– Megcsinálod, Kade! – Keze visszahanyatlott az ölébe. Abby megvergette apja béna karját, aztán kezével tölcserít formált a szája elé, úgy kiáltotta:

– Mutasd meg, Kade! Gyerünk! – Ujjai ökölbe szorultak, és Abby gyors, egyenletes ütemben ütötte a térdét. *Kérlek, Uram, engedd, hogy megszerezze!*

A mai este után mindegyikük életében ritka lesz a fényárban úszó pillanat.

– Valahogy nem bírom, hogy vége – apja nedves szemekkel mosolygott rá. – Annyi éven át játszottak együtt. Elképesztő ez a fiú. Pont úgy játszik, mint az apja.

Abby a fiára összpontosította tekintetét, szája sarka felfelé görbült:

– Mindig is úgy játszott.

– Nem fura, Anyu? – Nicole Abby vállára hajtotta a fejét.

– Mi, szívem? – Abby megfogta lánya szabad kezét, és ellenállt a készítésnek, hogy behunyja a szemét. Olyan jó volt itt ülni a pillanat borzongásában, a családjá körében...

– Kade utolsó középiskolai meccse – Nicole hangja fátyolosan csengett, tele volt szelíd méltatlankodással, mintha csak most ébredt volna rá az őt érő veszteségre, amelyre nem volt elkészülve.

– Egyszerűen elmúlt. Jövőre már Iowában lesz, és minden olyan más lesz.

Megint csípni kezdte valami a szemét, és Abby nyelni próbált. *Ha tudnád, milyen nagyon más, édesem...*

– Mindig minden olyan más.

Nicole lebámult a pályára.

– Úgy értem, vége. Ma este játszik Apának utoljára. – A pontozótáblára pillantott. – Az a sok gyakorlás meg meccs pár pillanat alatt semmivé lesz. Csak egy doboznyi emlék és régi újságcikk marad.

Torkában nagyobbra duzzadt a gombóc. *Ne most, Nicole! Hadd élvezzem a pillanatot!* Abby tekintetét könnyek felhőzték. *Gyerünk, szedd össze magad! Az életben mindig véget ér valami.*

Megszorította lánya kezét, és felnevetett.

– Tudod, azért jöttünk, hogy drukkoljunk. Még nem nyerték meg.

Nicole előretolta az állát, és amilyen hangosan csak tudott, kiabált:

– Gyerünk, Sasok! Meg tudjátok csinálni!

Abby tekintete a pályára esett, ahol Kade a csapata körében állt, és apja utasításait adta tovább a játékosoknak. Harmadik próbálkozás; 25 yard, és megvan a touchdown. Már csak alig több, mint egy perc volt hátra a játékidőből, és a Marion három ponttal vezetett. Ez a touchdown – Abby a zsigereiben érezte, hogy megszerez – megpecsételi a győzelmet.

– Gyerünk, Sasok! – Abby összeütötte kesztyűs kezét, és a játék kibontakozását figyelte. *Gyerünk, Kade! Csak könnyedén! Ahogy máskor is szoktad...*

A fiú megragadta a hátraadott passzt, és gyakorlott eleganciával találta meg a helyét a mezőnyben, szemével kikeresve a célt. Aztán lőtt, azzal a magától értetődő mozdulattal, amely csak egy legendás hírű futballedző fiát jellemezheti. A labda két védő fenyegető fala közt elhaladva, mintegy varázsütésre, a Marion fogadóemberének kezében landolt.

A hazai drukkerok felugráltak.

A bementő tízezer rajongó örömujjongását túlharsogva magyarázta a helyzetet: a Sasok a játék vége előtt kevesebb, mint egy perccel támadási jogot szereztek a 3 yardos vonalon.

Az ellenfél időt kért, Abby pedig lassan szívtá be a levegőt. Ha megtarthatná ezt a pillanatot, ha palackba zárhatná, ha örökké ízlelhetné, megtenné. Hát nem erről a pillanatról, nem erről a helyről álmodtak azóta, hogy Kade a világra jött? Először csak tréfálkozva, azután, ahogy teltek

az évek, mind jobban érzékelve a dolog reális esélyét... Több tucatnyi tegnap próbálta magára vonni a figyelmét. Amikor először látta Johnt futballmezben... ahogy a szemei (szerelemtől) ragyogtak, amikor örök hűséget fogadtak egymásnak... Nicole a hátsó udvarban, játék közben... a négyéves Kade szeme ragyogása, amikor megkapta az első amerikai focilabdáját... Sean születésének izgalma hét évvel később... esti találkák a stégen, éveken át... a zene, amit...

Felharsant egy síp hangja, a játékosok elfoglalták a helyüket.

Abby nagyot nyelt. Családja egy életet töltött azzal, hogy eljusson eddig a pillanatig– két évtizednyi emléket gyűjtöttek együtt, nagy részét a fehér vonalakkal határolt sáros és füves, 100 yardos pálya körül.

A tömeg még mindig talpon volt, ám a fülsiketítő zaj ellenére Abby a szívének csendes zugában hallotta gyerekei régi-régi nevetését, és látta, ahogyan John és a gyerkőcök hancúroznak edzések után a Marion High pályáján. John éveken át jó érzéssel vonta bele edzői szerepkörébe a gyerekeiket, és ösztönösen tudta, hogyan hagyja maga mögött a játékot a nap végén. A kép és a hangok megváltoztak, a stadion zaja távoli morajlássá fakult.

– *Táncolj velem, Abby... táncoljunk!*

Ott voltak, ketten a stégen. Táncolták az élet táncát, tücskök és nyikorogó pallók hangjára hajladoztak, gyermekeik rég az igazak álmát aludták, és olyan volt az éjjel, mintha a nyár örökké akarna tartani. Egy szellőkés végigborzongatta a karját, és Abby pillogott, hogy véget vessen a múlt fakuló látomásának. Akármennyire is elárulta őt, akármilyen is következik ezután, John Reynoldsnál jobb apja nem lesz a gyerekeinek soha.

Elméjében újabb emlék bukkant fel. Amikor Johnnal egy öreg csónakban sodródtak a tavon, egy évvel Kade születése után. *Abby, Kade egy napon majd nekem játszik, és bajnokságot nyerünk. Meglátod. Minden valóra válik majd, amiről csak álmodunk, és semmi sem állhat az utunkba. Semmi...*

Most pedig – úgy tűnt, alig egy szempillantás telt el azóta – tessék, itt van.

Kade megragadta a hátraadott labdát, és a magasba emelte.

Gyerünk, Kade! Megvan!

– Hajrá, Sasok! – sikította.

A labda úgy lőtt ki Kade kezéből, mint a golyó, pörgött a téli éjszakában, ahogy maga Kade pörgött az életükben, csupa élet, csupa mozgás.

Gyerünk, kapd el... Abby Kade legjobb barátját, T. J-t, a csapat támadóját figyelte, amint a labda után ugrik. *Ahogy kell* – gondolta. Akár egy szép film tökéletesen megkomponált vége. És akkor ráébredt, hogy Kade, John és a focival töltött idejük minden perce – még ez az utolsó meccs is – mintha a kezdetektől így lett volna tervezve. Olyan volt, mint egy lassított felvétel...

T. J. ujjai közé szorította a labdát, a mellkasához húzta, és egyenesen beugrott vele a célzónába.

– Touchdown! – Abby ujjongó szívvel ugrándozott, kezét magasra emelte.

– *Hihetetlen! Megvan! Nyertünk!* – Megölelte apját és Nicole-t, a három üléssel odébb ülő tízéves Seannak a tenyerébe csapott.

– Állami bajnokok! El tudod hinni?

A pályán a játékosok megszerezték a jutalompontot, aztán felsorakoztak a kezdőrúgáshoz. Még tizenöt másodperc, és a Marion Sasok a bajnok. A Reynolds apa-fia csapat mindörökre beírja magát az Illinois-beli iskolai futball történetébe.

Elértétek, John... te és Kade.

Fejet hajtva mindaz előtt, ami eddig volt – annak ragyogó fényében, amit szerelmük, családjuk jelentett –, Abby csupán tiszta, szabad örömet érzett a férjéért. Szeme sarkából kibuggyant két könnycsepp, didergő arcán forró utat törtek maguknak.

Ne most, Abby! Ne akkor, amikor ünnepelni kell! A tömeg egy emberként kiabálta: „Öt... négy... három... kettő...”

Ahogy az ünneplők kék-szürke hada a nézőtérről a pályára özönlött, Abby apja úgy ujjongott, mint ahogy az öregotthonba költözése óta soha. Sean ugrándozott Nicole és Matt mögött, miközben a többiek után mindhárman lefelé tartottak a lépcsőn. Abby dermedten ült a helyén, úszott a pillanat mámorában. Szemével megkereste a tömegben Johnt, és figyelte, ahogyan leveszi fejről a fejhallgatót, és Kade-hez rohan, örült örömmel.

Attól, ahogyan egymást megölelték, Abby könnyei elszabadultak, csendes patakokban csordogáltak le az arcán. John szoros ölelésbe vonta a fiát, mindenki mást – csapattagokat, edzőket, sajtósokat – kizárva. Csak ők ketten léteztek. Kade egyik kezével a sisakját, másikkal apja nyakát szorongatta.

Aztán megtörtént.

Miközben Abby a pillanatot élvezte, Charlene Denton hátulról odajött Johnhoz, és átkarolta a vállát. Abby gyomrába mintha egy jókora kő kötött volna, amely egyre csak nőtt. *Ne most... ne az ismerősök előtt!* John és Charlene talán ötvenméternyire is voltak Abbytól, de ez nem számított. Olyan tisztán látta a jelenetet, mintha mellettük állt volna. Férje kibontakozott a fia karjaiból, hogy Charlene-nek is jusson egy rövid ölelés. Abban, ahogyan John közel hajtotta a fejét az övéhez és a vállán tartotta a kezét, volt valami, ami kifejezte a nő iránti érzéseit. Régóta meglévő érzéseit.

Charlene Denton is a Marion High tanára volt, John számára a legnagyobb botlaskő.

Abby pislogott, és hirtelen minden, ami ezt az estét jóvá és emlékezetessé tette volna, olcsónak és mesterkéltnek hatott, mint valami rossz mozifilm. Még a leggyengédebb gondolatok sem állták ki az előtte zajló valóság próbáját.

Abby apja is látta őket, és megköszörülte a torkát.

– Elleszek itt egymagamban, szívem. Menj, legyél Johnnal!

Megrázta a fejét, de a tekintete még mindig Johnra és Charlene-re szegeződött.

– Nem, várok.

Szeme most száraz volt, harag lüktetett benne, szívét kemény, üres keserűség öntötte el. *Távozzon tőle, hölgyem! Ez a mi időnk, nem az öné!* Abby gyűlölködve nézte Charlene-t. Megint John hangját hallotta a szívében, de szavai ezúttal nem tánkra hívták.

Inkább válásra.

A megegyezés szerint ezen a hétvégén mondják el a gyerekeknek. Ezen a hétvégén zúzzák össze családjuk téves hiedelmét, mely szerint Abby és John az egész világon talán a legboldogabb pár. Abby felsóhajtott. Akármit is érzett most, hogy John-t Charlene-nal látta, az az igazság, hogy a

férfi nyugodtan beszélhet vele, és bárki mással is. Hiszen néhány hónap, és egyedülálló férfi lesz. Ahogyan Abby is egyedülálló nő. Szorosan maga köré fonta a karját, próbálta legyőzni a benne kavargó undort. *Miért fáj még mindig, Uram?*

Nem jött válasz varázsütésre, és Abby nem tudta biztosan, hogy inkább eltűnne, vagy lecsörtetne a pályára, oda hozzájuk, hogy Charlene kellemetlenül érezze magát, és elmenjen onnan.

Istenem, azt hittem, ezen már túl vagyok. Megegyeztünk, hogy továbblépünk. Mi van velem? Abby a betonon topogott, és pózt váltott, gyűlölte a másik nőt, amiért olyan felszabadultnak, szeretetre méltónak és fiatalnak látszott, és nem cipelte két évtizednyi házasság terhét. Mi ez az érzés, ami most rátámadt? Féltékenység? Nem, inkább a megbánáshoz hasonlít. Abby szívverése felgyorsult. Az nem lehet, vagy mégis? Mi megbánnivalója van? Hát nem látták *mindketten* tisztán, hol tartanak, és hová? Vagy talán mindig ezt fogja érezni, amikor John-t valaki mással látja?

Szeme elfelhősödött, és megint John régi-régi hangját hallotta: *Táncolj velem, Abby... Táncoljunk!*

A csendből jött szavak elhalványultak elméjében, és újabb könnyeket pillogott vissza. Egyvalami biztos: ha elválnak lenni ezzel jár, hát legjobb lesz, ha hozzászokik.

Akármennyire is rosszul esik.